

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Difficultas II. Argumenta in oppositum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

perfectionem, ergo dantur frustra, & sunt o-
Deus decrevit, ut sit negatio lucis ab æterno, re-
etè Deus inferet, ergo datur negatio lucis ab
æterno: nam virtualis discursus Deo non repu-
gnat. Si autem dicit Deus non est lux ab æter-
no; hujus dicti debuit dari verificativum, quod
jam non est decretum Dei, quia decretum est,
ex quo inferebat non esse lucis, hic autem qua-
ritur de ipso illato virtualiter, ex illo decreto,
nempe negatione lucis; quæroque quis sit, sen-
sus illius illati virtualiter: Non est lux. Ne ergo
dicatur, nullum esse sensum illius dicti divini,
debebit dari verificativum distinctum à decre-
to Dei, adeoque distinctum ab omni ente positi-
vo, cum ab æterno nihil detur nisi Deus. Ne-
que valet si dicas quod respondeat verificati-
vum lux negata, non inquam valet, quia lux ne-
gata est quid distinctum ab omni ente positivo,
est enim in re negatio lucis, quæ quia est contra-
dictoriè opposita, debet esse distincta ab omni
ente positivo. Deinde ipsa lux negata, est quid
distinctum à Decreto, vis enim dare verificati-
vum distinctum à Decreto, est etiam distin-
ctum à luce positiva, quia non esset lux negata,
ergo lux negata est distincta ab omni ente posi-
tivo, quod ipsum intenditur. Denique lux ne-
gata quantumvis quoad vocem, sit quid positi-
vum, tamen quoad formalitatem, nullo discer-
nitur à negatione lucis, negatio autem ejusdem,
est distincta ab omni positivo, quod ipsum ne-
gat, hoc ipso enim illud non negaret. Deinde
ponamus per impossibile non dari Deum vel
erit verum dicere, non est lux vel non? si non
verum, ergo erit lux: nam non lux, falsificari
non potest nisi per esse lucis; si verum, ergo ve-
rificativum illius tunc haberetur jam, non Deus.
Idem proponi potest sic. Vera hæc est propo-
sitiō, negatio Dei, negat asseitatem. Hæc pro-
positio non potest habere verificativum sui
Deum, quia nihil per suum contradictorium ve-
rificatur, habebatque veritatem ab æterno, &
tamen ab æterno, non erat ullum positivum
præter Deum, qui jam supponitur non esse ve-
rificativus illius propositionis. Si autem, illa
propositio, negatio Dei negat asseitatem, non
habet verificativum sui ab æterno Deum, ha-
bebit seipsam, & tamen negatio Dei, non est
quid positivum.

DIFFICULTAS II.

Argumenta in Oppositum.

OBJICIT 1. Maurus q. 49. Log. vel istæ ne-
gationes ponunt aliquam perfectionem, &
conducunt ad pulchritudinem universi vel
non, si ponunt, jam sunt participationes divinæ
bonitatis, adeoque entia: si nullam ponunt

minino superflua; quid enim magis superfluum,
quàm quod nullam perfectionem ponit in uni-
verso.

RESPONDETUR. Quod nullam ponunt per-
fectionem, & cum illarum esse, sit, non esse illa-
rum, etiam dari, erit non dari, ergo illa illatio,
dantur frustra, falsificantem constituit propo-
sitionem. Rursum dici potest sicut datur ens com-
mune ad entia & negationes, ita dabitur & pul-
chritudo, quæ est quid sequens bonum, adfe-
rentque illæ negationes pulchritudinem nega-
tivam, talisque est pulchritudo negatio in homi-
ne, alterius capitis.

OBJICIT 2. Negationes impossibilium dan-
tur necessariò v.g. necessariò datur negatio al-
terius Dei, sed nihil positivum & abusivum,
contra distinctum à Deo necessario datur, ergo
negationes necessariae rerum impossibilem,
non sunt quidquam distinctum à Deo, sed iden-
tificantur cum Deo, qui est unica necessitas
omnis necessarij, possibilitas possibilis, impossi-
bilis impossibilis.

RESPONDETUR. Immeritò ponere argumen-
tum quod negationes dicantur per nos, esse ali-
quid positivum, quod tamen supponit minor.
Rursum dici potest cum negationem dari, sit non
dari, & non existerè, quamvis nihil detur quod
extra Deum necessario existat, potest dari ex-
tra Deum, quod necessario non existat. Assu-
mit etiam rerum impossibilitatem, identificari
cum Deo, & hoc alibi refutatum.

OBJICIT 3. Si darentur negationes abusivæ
contingentium, Deus haberet necessitatem
ponendi extra se aliquid abusivum, eo enim
ipso, quod non ponit aliquod ens, ponit ejus
negationem, sed habet necessitatem non po-
nendi omnia entia, cum sint multa invicem
impossibilia, ergo habet necessitatem po-
nendi multas negationes abusivas, sed talis ne-
cessitas repugnat Deo, quia Deus est ens suffi-
cientissimum, tunc autem aliquid sufficit cum
non necesse est aliud esse, præter illud, ergo non
necesse est dari negationes abusivas.

RESPONDETUR. Cum ponere, significet influ-
xum physicum, positivum, & eductivum extra
causas & cum talis influxus Dei, non detur in
negationes, nec illas ponit. Deinde illarum ne-
gationum poni, est non poni, si illarum poni, est
non poni, adhuc erit Deus ens sufficientissi-
mum, siquidem negationum esse, est non esse,
nec erit necesse aliud quid esse præter Deum,
sed erit necesse, quia est ens sufficientissimum,
non esse, quod ipsum non esse, est ratio formalis
negationum.

INSTAT 1. Deus videns se continere omnem
perfectionem, potest dicere; sufficit mihi mea
infinita perfectio; nolo ut sit quidquam extra
me imperfectum ac defectuosum, sed non posset
hoc dicere, si necessitaretur ad ponendas distin-
ctas negationes à se.

RESPON-

RESPONDETUR. Negando Deum necessitari ad ponendas illas negationes, illarum enim poni est non poni, quod autem non ponitur, ad illud ponendum, non necessitatur Deus.

INSTAT 2. Deus est ita primus fons ex quo sunt omne ens, ut possit liberè claudere talem fontem, sed ex opposita sententia sequitur, non posse hoc Deum, cum eo ipso quod velit, nihil producere, effluent infinitæ negationes abusive.

RESPONDETUR. Neg. minorem, & cum effluere infinitarum negationum, sit non effluere, nihil absurdi sequitur. Influxus positivus in creatura, debet subiacere Deo ut si velit, utatur illo, secus si nolit; sed negationes sunt independentes à divino influxu, utpote quarum esse, sit non esse.

INSTAT 3. Aristoteles dicens primam causam necessario posuisse mundum; posset arguere: Vos non putatis inconveniens quod prima causa necessitetur ad ponendas ab æterno infinitas negationes abusive, ergo multo minus debetis putare inconveniens, quod necessitetur ad ponendum aliquem mundum. Valebitque argumentum Manichæi ex concessio, quod Deus non condiderit muscam; inferentis ergo neque mundum: Si enim Deus necessitatur ad ponendas vilissimas negationes, cur non ad ponendum mundum.

RESPONDETUR. Negando suppositum; quod ponantur negationes, & quod ad illas ponendas, necessitetur Deus. Quod autem independenter à Dei positione sunt necessario negationes, & non necessario mundus, id ex eo est, quia ex necessariis negationibus adhuc stabilitur hæc propositio: Nullum est ens, quod non sit à Deo, liberè operante, quod esse à Deo, & liberè operante, exaltat Dei omnipotentiam; non exaltaretur autem, si aliquid faceret, ex necessitate.

OBJICIT 4. Probando, quod negationes æternæ & necessariae impossibilium identificentur cum divina essentia. Divina essentia est prima & necessaria necessitas, ut non detur alter Deus & omnes Chimææ, sed prima & necessaria necessitas, ut non detur alter Deus & omnes Chimææ, est ipsum non esse alterius Dei & Chimæarum. Ergo. Minor probatur nam non esse alterius Dei & chimæarum, est ipsa formalis exclusio alterius Dei & chimæarum, & est formale verificativum propositionis dicentis: non datur alter Deus nec ulla chimæra; sed necessitas ut non detur alter Deus & ulla chimæra, per se ipsam excludit alterum Deum & chimæras ac verificat propositionem negativam, ergo.

RESPONDETUR. Usurpando terminos ipsius Mauri: alias esse negationes & impossibilitates activas, & hæc sunt ipse Deus, alias impossibilitates passivas, quæ non sunt ipse Deus sed objectum & termini activæ impossibilitatis; quæ

impossibilitates passivæ dantur & non sunt ipse Deus nec est ratio, cur non sint verificativæ propositionum æternæ veritatis. Ex vi cujus doctrinæ dist. assumptum; negationes æternæ veritatis. Ex vi cujus doctrinæ dist. assumptum; negationes æternæ activæ identificantur cum Deo, conced. assumptum: passivæ nego assumptum.

OBJICIT 5. Probando quod negationes contingentium æternæ, sed non necessariae, identificentur cum decretis divinis exclusivis contingentium. Negatio æterna mundi nihil est aliud, quàm exclusivum mundi, verificans ab æterno quod mundus non est; sed exclusivum æternum mundi, nihil est aliud, quàm id, quod formaliter impedit ne mundus effluat ex Deo tanquam ex fonte, hoc autem est decretum, quo Deus dicit. Nolo mundum.

RESPONDETUR. Negatio activa æterna mundi & exclusivum activum, est istud decretum, sed non exclusivum passivum, hoc enim est ipsum illud objectum illius decreti; quod objectum, non est ratio, cur non sit verificativum illarum propositionum. Et certè vel datur objectum illius decreti vel non datur, si non datur, ergo non est decretum, quia non est de quo decernat; si est objectum decreti, illud, vel est ipsum decretum, vel non, si est ipsum decretum, ergo decretum se decernit, aut non habet sui objectum; si objectum decreti, non est ipsum decretum, cur non erit illud objectum, ille terminus decreti, verificativumque propositionum distinctum ab ipso decreto, & saltem ponendo, quod indirectè voluerit non existentiam mundi, adhuc illa indirecta non existentia mundi volita, non erit Deus, cur ergo illa indirecta, non erit verificativa huius propositionis: non est mundus.

DIFFICULTAS III.

Argumenta Recentiorum.

OBJICIT 1. P. Joannes Morawski, qui suo excellenti opere Philosophico, Provinciam hanc nostram primus post Smigletium illustravit, & pluribus sententiis ingeniosè adduxit, & pluribus sententiis ingeniosè adduxit, scenam aperuit rimandi verum. Negationibus exclusivis five creaturarum five chimærarum (sola enim negatio Dei dari nequit) quæ dantur à parte rei, conveniunt à parte rei, in se ipsis intrinsecè prædicata re ipsa convertibilia cum ente reali positivo, nempe esse unum, quia negatio objectiva, exclusiva v.g. Antichristi nemine cogitante, & proprii ante omnem nostram cognitionem, est indivisa à se & divisa v.g. à negatione alterius solis, quod est definitivè esse unum, eadem negatio habet, quod sit cognoscibilis, adeoque quod sit verum, sunt item prudenter appetibiles, excepta sola negatione, constituyente malitiam moralem peccati.

RE-